

SOUČASNÁ EVROPA SE BOJÍ O SVÉ POHODLÍ
(na téma: Jakou vizi má současná Evropa a jakou by mít měla?)

Vize je jedním z důležitých a základních lidských atributů. Vždyť už od chvíle, kdy začínáme vnímat okolní svět, máme nějaké vize. Snažíme se něčeho dosáhnout a mnohdy jsme pro to ochotni podstoupit cokoli – ať už je to výprask od rodiče, poznámka ve škole, ztráta zaměstnání nebo dokonce ztráta života. A právě tento poslední bod ukazuje, jak moc hluboký a důležitý význam mají vize v lidském životě. Bez nich bychom byly pouze postavičky slepě hledící před sebe a čekající na to, co má přijít.

Mnohdy se stane, že potkáme někoho, kdo má podobné vize a sdílí je s námi. Takto se lidé spojovali dohromady a tvořili společenství. Je jedno, v jaké době jsme žili, ale vždy toužíme po štěstí a po dosažení svých cílů a vizí. Bohužel ne každý zvolí správnou a čistou cestu. Tak vzniklo mnoho sporů a neštěstí.

Evropa, ať chceme nebo ne, je jedno obrovské společenství, které je spojeno společným vývojem a dějinami. Je ale také spojena společnými problémy, tužbami a samozřejmě vizemi. Dnešní civilizace se nachází na rozcestí a může se dát dvěma směry. Možnost volby máme pouze ve svých rukou. Chceme pokračovat ve společném rozvoji, v šíření našeho poslání dále za hranice naší planety či dokonce sluneční soustavy? Anebo to jednoduše všechno během chvíle zničíme a vrátíme se do podoby primitivních organismů? Je to opravdu a pouze jenom na nás. Dnes jsou tyto dvě otázky rozhodně aktuální. Dnes, kdy se na Blízkém východě formují skupiny nebezpečných lidí, kteří mají jednu společnou vizi – a to vést nesmyslnou válku a ovládat svět. Musíme si včas uvědomit, že toto už jsme zde na tom našem světě párkrát zažili a že za žádnou cenu nechceme, aby se tato historie opakovala. Musíme se držet naší vize. Vize o tom, že toužíme žít svobodně a v míru. Mluvím teď sám za sebe, přesto však pevně věřím, že s touto vizí nejsem na světě sám.

Ptám-li se tedy sám sebe: Jakou vizi má současná Evropa? Zároveň mě napadá, že tato otázka souvisí i se způsobem našich životů. I to, jak se snažíme žít, se odvíjí od našich tužeb a vizí. Chceme mít pocit bezpečí a být opřeni o spravedlnost, morálku a právo. Vždyť s těmito vizemi byla zakládána moderní společnost. Vzhledem k tomu, že jsme součástí moderní společnosti, měli bychom se čas od času zamyslet nad výše položenou otázkou. Nemá smysl jen tak sedět doma na pohovce a čekat, co se stane. A ještě v horším případě na všechno hledět kriticky a pesimisticky. Na všem novém hned hledáme nejdříve chyby, než abychom se raději zamysleli, co dobrého by nám toto mohlo přinést. Bohužel tak to dnes chodí a spousta Čechů je toho zářným příkladem.

Současná Evropa se, dle mého názoru, snaží tvářit, jako by se držela stejné vize, se kterou byla zakládána Evropská unie anebo například NATO, či OSN. Ano, máme zde mír, svobodu a částečně žijeme i v blahobytu a pohodlí. Teď ano. Po všech těch válkách a totalitních režimech jsme došli do fáze klidové. To ale neznamená, že to tak navždy zůstane. Většina Evropanů si to bohužel myslí. Jak jinak vysvětlit tu nadměrnou opatrnost a zbabělost, s jakou se postupuje proti mocenským ambicím Ruska nebo Číny. Necháme je si bezrestně okusovat, byť malé kousíčky z našeho dortu, jenom proto, aby ta naše větší část zůstala pěkná, úhledná a neporušená. Tak to není správně. Oni se postupně prokousají až k nám a co pak? Pak si budeme marně spílat, že jsme nezakročili dříve. Nesmíme se bát udělat něco odvážnějšího a ostřejšího. Současná Evropa se bojí, choulí se pod pohodlnou dekou míru a klidu a nevytláča ven, aby se podívala, co se tam děje. Současná Evropa se bojí udělat něco víc pro to, aby byly v budoucnu zachovány její současné vize a hodnoty.

Jakou doopravdy má Evropa vizi, ukáže až ona tíživá situace. Například ta aktuální na Ukrajině. Jsme ochotni odstoupit část našeho blahobytu a pohodlí a vylézt zpod té pomyslné deky ve prospěch toho, aby na Ukrajině zavládl mír a neumírali tam zbytečně lidé? Ne pouze na Ukrajině, ale kdekoliv na světě. Každý z nás si na tuto otázku musí odpovědět sám. Měli bychom projevit empatii a vcítit se do kůže jiných lidí, kteří na tom nejsou tak dobře, jako my. Každý z nás má právo mít svou vlastní vizi a toužit po něčem, každému z nás by mělo být povoleno naplňování jeho vizí, v případě, že bude postupovat s čistými úmysly.

Na mnoha místech světa jsou porušována lidská práva a lidé tam prahnou po svobodě a míru. Nás jakoby se to netýkalo. Naši politici se chovají naprosto nezodpovědně a svými skutky nikterak těm utlačovaným lidem nepomáhají. Stydím se za to. Stydím se za našeho prezidenta, za hlavu našeho státu a formálního reprezentanta našeho národa, když se v Číně líší k tamějšímu režimu a aniž by si to uvědomoval, svými výroky vlastně přitakává tomu, že komunisté zde potlačují práva lidí. Když se v minulosti něco podobného dělo u nás, volali jsme o pomoc a po spravedlnosti. Marně jsme se ptali sami sebe – proč nám nikdo nepomůže anebo na naše útrapy neupozorní? Nyní jsme na tom podstatně lépe, nikdo nám už tolik neublíží. A to, že kdesi ve světě ubližují jiným, pro nás není podstatné. Raději na sebe nebudeme moc upozorňovat, ještě by se nám to vrátilo. Bojíme se. Ta odhodlanost a odvaha, s kterou naši rodiče před pětadvaceti lety vycházely protestovat do ulic, se pomalu ale jistě vytrácí. To v budoucnu může uškodit nejen nám samým, ale i celému lidskému společenství.

Vše začíná u každého z nás. Každý Evropan by se měl nad svými vizemi zamyslet, měl by hledět dopředu s otevřenými očima a s otevřenou myslí a nemyslet pouze na sebe. Měl by mít na paměti ta neustále omílaná, leč důležitá slova – svoboda, láska, soucit, tolerance, mír, přátelství a pravda. Kdyby každý z nás na smysl těchto slov nezapomněl a nebral je na lehkou váhu, myslím si, že by se nám na tom světě žilo lépe. Po tom přeci všichni toužíme, ne? To je naše vize. A jestli není, tak by měla být!